

TẬP 16

HỒI 156

Cố Cư

Gà gáy sáng, một ngày mới lại bắt đầu.
Ở nơi cổng Tam Phúc Trấn, Quỷ Lệ đứng đối diện với thiếu niên ấy, Tiểu Hôi đang nằm sấp ngay trên vai hắn, còn con ác thú Thao Thiết thì ở sát phía sau thiếu niên kia, bộ dạng có vẻ hơi buồn buồn.

Thiếu niên ấy nhìn Quỷ Lệ, mỉm cười: "Tương hội đã khó, hôm nay chia tay, chẳng biết đến khi nào gặp lại, huynh đài hãy保重 nhiều nhé."

Quỷ Lệ nhẹ nhàng nói: "Người cũng vậy nhé."

Thiếu niên ấy lúc này dường như chợt nhớ ra điều gì, liền nói: "Những ngày này thiên hạ đại loạn, mà phương Bắc tình hình lại càng lúc càng khẩn trương, huynh đài không có ý định lên phương Bắc xem náo nhiệt sao?"

Quỷ Lệ lộ ra chút xúc động, không kìm được nhìn lại thiếu niên ấy, chỉ thấy thiếu niên ấy thần tình vẫn tự nhiên, tựa như chẳng có chút ý tứ gì khác lạ. sau một chút trầm ngâm, đáp lời: "Người nói gì chứ. Sao thế, người đối với cuộc tranh đấu sát phạt này cũng cảm thấy hứng thú ư?"

Thiếu niên ấy nhè nhẹ mỉm cười, cũng không trả lời, chỉ thấy cung tay chào: "Đường xa muôn dặm, đường đời gian hiểm, chúng ta nếu hữu duyên rồi sẽ lại gặp mặt."

Quỷ Lệ hoàn lễ đáp: "Phải."

Thiếu niên ấy cười lớn, rồi chuyển thân quay đi, Thao Thiết khe khẽ gầm gừ một tiếng, tựa như lên tiếng chào đối với con khỉ Tiểu Hôi, rồi mới nổi gót bước đi. Tiểu Hôi nằm trên vai Quỷ Lệ cũng có vài phần quyến luyến, dõi theo sau lưng Thao Thiết chi chi kêu lên mấy tiếng. Chỉ một lúc sau, hình bóng thiếu niên ấy cùng Thao Thiết cũng dần biến mất chẳng còn nhìn thấy nữa.

Quỷ Lệ vọng theo phương hướng thân ảnh vừa biến mất của bọn họ, trầm mặc trong một lúc, rồi mới thong thả xoay người, trước mặt là Tam Phúc Trấn chìm trong chết chóc, một chút sinh cơ cũng chẳng có. Nơi miệng Tiểu Hôi khếch khếch hai tiếng, quơ tay

với lấy cái đầy rượu ở sau lưng đưa lên miệng uống liền hai hớp rượu, chiều tối hôm qua ở nơi hầm rượu của tửu quán ấy, rõ ràng con khỉ ấy đã tìm được thêm một ít rượu mạnh.

"Đi nhé, Tiểu Hôi." Quỷ Lệ chột uể oải nói.

Tiểu Hôi chi chi kêu lên hai tiếng, bàn tay con khỉ gơ lên bôi tóc trên đầu Quỷ Lệ vò vò. Ánh mắt Quỷ Lệ vọng ngấm ra phía xa, một hồi lâu sau, rồi lặng lẽ nói tiếp: "Nơi ấy, là nơi chúng ta đã sinh sống, người vẫn nhớ được chứ?"

Chẳng thấy con khỉ trả lời, cũng không biết là nó có nghe được không, chỉ thấy lặng lẽ lạnh lẽo bao trùm khắp lên cả con đường, dường như một cơn gió lạnh vừa thổi qua...

oOo

Thanh Vân Sơn, Đại Trúc Phong.

Thanh Vân Môn Đại Trúc Phong nhất mạch thủ tọa Điền Bất Dịch, lúc này chỉ một mình đứng giữa Thủ Tinh Đường chấp tay sau lưng, thông thả bước quanh. Tâm tình lão ta đang rất không tốt, trên mặt ẩn ẩn hiện lên nét giận dữ, mà lại cũng có thêm vài nét buồn phiền xao động. Cố gắng lý giải việc thê tử Tô Như lúc này chẳng còn thấy ở trên Đại Trúc Phong, hay là đã đến nơi Tiểu Trúc Phong Thủy Nguyệt đại sư ấy, còn các môn hạ đệ tử đối với lão lúc nào cũng thập phần kính sợ. Nhìn thấy Điền Bất Dịch tâm tình bất hảo, sớm đã né tránh ra ngoài xa xa, kẻ duy nhất bình thường miễn cưỡng có thể nói lên vài lời là đại đệ tử Tống Đại Nhân, lúc này cũng chẳng thấy tăm hơi đâu.

Điền Bất Dịch cũng hiểu là vì chuyện gì, lúc này thiên hạ hạo kiếp ở ngay trước mắt, chẳng ai biết được những con thú yêu đáng sợ kia khi nào thì sẽ tấn công đến, lão thân là thủ lĩnh một chi của Thanh Vân Môn, tự nhiên cũng thấy phiền não vậy. Chẳng qua cũng chính là vì, như thê tử Tô Như vài lần khuyên bảo, là lo cho hạnh phúc của đệ tử Tống Đại Nhân, Điền Bất Dịch cuối cùng ba ngày trước cũng đã đến Tiểu Trúc Phong một phen, vì Tống Đại Nhân và Văn Mẫn mà đến Thủy Nguyệt đại sư cầu thân. Chẳng ngờ lúc ấy Thủy Nguyệt đại sư giống như nuốt phải hỏa dược, đột ngột bộc phát, mặc cho đồng thời tại đấy có mặt cả Tô Như, cùng sắc diện thảm hại của đệ tử Văn Mẫn đứng ở kế bên cũng chẳng thềm để ý tới, lập tức thẳng lời cự tuyệt, lại còn buông lời lạnh lùng mỉa mai cả Điền Bất Dịch.

Điền Bất Dịch tính tình ngang bướng như vậy, tại đấy liền nổi giận bùng bùng, ở ngay trên đỉnh ngọn Tiểu Trúc Phong cùng Thủy Nguyệt đại sư cãi vã âm ỉ, chỉ chút nữa

là đi đến động thủ, cuối cùng cũng nhờ Tô Như miễn cưỡng kéo y về lại Đại Trúc Phong, còn Thủy Nguyệt đại sư thì cũng bị đám đệ tử quỳ tại đấy mà can ngăn bà nghĩ lại.

Trở về sau vụ ồn ào huyền náo ấy, Tống Đại Nhân dĩ nhiên buồn bã vô hạn, ủ rũ cúi đầu thở than, mặt mày cả ngày giống y như trái khổ qua. Điền Bất Dịch tâm tình nguyên đã không tốt, nhìn bộ dạng ấy của hắn lại càng thêm bức tức, liên tục mắng chửi đủ thứ, nào là không có vợ thì không có vợ, người cứ tiềm tâm tu đạo cho người, tương lai người biết đâu lại được nhân họa đắc phúc vân vân, Tống Đại Nhân tự nhiên chẳng dám đụng chạm đến ân sư, tuy miệng thì vâng vâng dạ dạ, nhưng dĩ nhiên biểu tình trên mặt lại thấy rõ, hiển nhiên đối với Tiểu Trúc Phong Văn Mẫn nhưng nhớ chẳng quên, Điền Bất Dịch nhìn thấy thế lại càng thêm sinh tức khí, chửi bới càng dữ dội, đến nỗi cuối cùng Tống Đại Nhân giống y như chuột sợ mèo, cả ngày tránh đông trốn tây, chẳng dám nhìn mặt sư phụ.

Ngày hôm đó Tô Như sớm đã đi ra ngoài, một lòng khuyên bảo dặn dò Điền Bất Dịch là sẽ tự mình qua Tiểu Trúc Phong thuyết phục Thủy Nguyệt sư tỷ, Điền Bất Dịch hậm hừ vài tiếng, mĩa mai Thủy Nguyệt mấy câu, Tô Như cũng chẳng lý đến lão nữa, thẳng bước đi mất, bỏ lại một mình Điền Bất Dịch ở đấy buồn bức. Nhưng trước khi đi, Tô Như đã nhẹ nhàng nói với Điền Bất Dịch vài lời, để cho Điền Bất Dịch minh bạch một chút, rằng bà Thủy Nguyệt ấy vì sao hôm nọ lại ngang ngạnh như thế?

Kỳ thật Tô Như giải thích rất đơn giản, chỉ nói rằng: "Nghe nói hôm trước chúng ta đến, hình như Lục Tuyết Kỳ cũng đã hồi sơn ngày hôm ấy, Thủy Nguyệt sư tỷ triệu gặp một mình Lục Tuyết Kỳ, khuyên răn cho một trận, kết quả chẳng biết thế nào, Lục Tuyết Kỳ bị sư tỷ trách phạt nặng nề, liên đới đến luôn cả mấy đệ tử của bà cũng bị mắng chửi."

Điền Bất Dịch bên ngoài vụng về, nhưng tuyệt chẳng phải là kẻ trì độn, chỉ một chút sau là yên tĩnh trở lại, nhưng mà sau khi Tô Như đi khỏi, lão thỉnh thoảng nghĩ đến chuyện mình tự nhiên đến trước cửa người ta để người làm bẽ mặt, khẩu khí ấy thực sự là không hề nhường nhịn, tức khí lại dâng lên chẳng nhẫn nhịn được.

Thủ Tĩnh Đường lúc này im lặng không một tiếng động, chỉ mỗi tiếng bước chân của Điền Bất Dịch đều đều vang lên, sắc mặt của lão cứ tùy theo cử động bước chân mà biến chuyển theo, chẳng biết thế nào, đến một lúc sau, thần tình của lão lại biến đổi có chút kỳ quái, tự như nghĩ đến điều gì: chuyện Lục Tuyết Kỳ ở tại Thông Thiên Phong trên Ngọc Thanh Điện ngang nhiên từ chối hôn sự, lão hiểu được rằng, là liên quan đến Lục Tuyết Kỳ của lời đồn nhân tài xuất sắc nhất trong số đệ tử trẻ tuổi, mà Điền Bất Dịch cũng từng nghe qua.

Chỉ là sự quan tâm bên trong lòng lão, lại chỉ coi như là vài lời nói bịa đặt của riêng một vài cá nhân.

"Đã mười năm rồi." Lão nhè nhẹ thở dài một hơi, thần tình có hơi hoảng hốt, liền sau đó lại cảm giác như có hơi kỳ quái, gã tiểu đệ tử xuất hiện vào năm ấy chẳng chút tiếng tăm gì, xét cho cùng là vì cái gì, lại khiến lão phải lo lắng cho hấn cả chừng ấy năm?

Điền Bất Dịch cười khở một tiếng, lắc lắc đầu, cũng ngay lúc ấy, lão chợt tự nhiên phát giác, đôi mày nhíu lại, hướng bên ngoài Thủ Tĩnh Đường nhìn ra, xa xa chỉ nghe thấy trên không trung truyền lại âm thanh xuyên không. Điền Bất Dịch trầm ngâm một chút, rồi định thần lại, bước ra bên ngoài.

Chỉ thấy trên từng không Đại Trúc Phong một đạo bạch quang chớp qua, vút nhanh như điện, nhằm thẳng hướng đỉnh ngọn Đại Trúc Phong bắn tới, chớp mắt đã đến ngay phía trước, hạ xuống cách phía trước Điền Bất Dịch ngoài sáu xích, bạch sắc quang mang rực rỡ chói mắt, lấp lánh ánh tỏa, hiện ra thân ảnh của Thanh Vân Môn Thông Thiên Phong Tiêu Dật Tài.

Tiêu Dật Tài chuyển thân bước qua, trên mặt thấy được một nét cười mỉm, cung tay chào: "Bái kiến Điền sư thúc."

Điền Bất Dịch gật đầu nói: "Ừm, người vì sao đến đây, có chuyện gì vậy?"

Tiêu Dật Tài nhè nhẹ gật đầu, mắt theo đó mà hướng nhìn ra bốn phía, hơi cảm thấy lạ lùng, nói: "Điền sư thúc, vì sao nơi đây lại im lặng thế này, mấy vị sư đệ của người đâu, sao lại chẳng thấy một ai vậy?"

Điền Bất Dịch trầm nói: "Nếu người có thể thấy được bọn chúng thì chắc còn thấy được cả quỷ không chừng. Từng đứa từng đứa chẳng biết đã trốn đi đâu mất rồi." Nhưng trên biểu hiện của lão thì lại như là chẳng có sự gì cả, nhật nhẽo đáp: "Bọn chúng đều đang luyện tập, cho nên chẳng thấy bước ra ngoài. Ta nơi đây cũng không giống trên Thông Thiên Phong các người, người người đông đảo, nhìn không thấy một ai cũng là sự thường rồi."

Tiêu Dật Tài giật mình, xem ra trong ngữ khí Điền Bất Dịch có vài phần không vui, lại còn có ý sâu xa, một hai chẳng đoán ra được, bộ dạng bất giác hoảng hốt, mỉm cười nói: "Ồ, thì ra là vậy. Điền sư thúc, đệ tử hôm nay đến đây, là phụng mệnh ân sư bái kiến sư thúc, có một vài vấn đề muốn thỉnh giáo người."

Điền Bất Dịch cau đôi mày, lại đến lượt lão kinh ngạc, ngạc nhiên nói: "Thỉnh giáo ta ư, thỉnh giáo cái gì? Đạo Huyền sư huynh người nghiên cứu học nghệ như thần nhân, công tham tạo hóa, còn có sự việc gì muốn hỏi gã sư đệ nghệ bất thành này chứ?"

Tiêu Dật Tài nhẹ mím cười, nhưng chẳng đáp lời, chỉ nhìn đến Điền Bất Dịch, Điền Bất Dịch hiểu ý, nói, "nói tiếp đi chứ." Nói xong xoay người lại hướng Thủ Tĩnh Đường bước vào, Tiêu Dật Tài nổi gót theo sau. Bỗng chợt thân người Điền Bất Dịch đột ngột ngừng bước, quay phắt lại, nhìn ngược về hướng dãy phòng bọn đệ tử ở bên cạnh.

Tiêu Dật Tài thấy hơi kỳ quái, cũng hướng sang bên nhìn qua, lại chẳng thấy có điều gì cả, không hiểu được liền hỏi: "Có chuyện gì vậy, Điền sư thúc?"

Điền Bất Dịch lưỡng lự, lắc đầu đáp: "Chẳng có gì, chắc là ta bị hoa mắt thôi, sao hấn có thể..." Lão hắng giọng ho một tiếng, lãnh đạm nói: "Chúng ta nói tiếp chứ."

Tiêu Dật Tài tuyệt không giải thích được kỳ sự, chẳng hiểu nổi nên lại ngó sang bên ấy nhìn, cũng chỉ thấy mấy gian phòng xếp thành hàng, im lặng chẳng chút động tịnh, nhìn chẳng khác gì bình thường. Lúc ấy tâm lý cũng không nghĩ ngợi nhiều nữa, nổi bước theo sau Điền Bất Dịch đi vào Thủ Tĩnh Đường.

Khi bóng dáng hai người ấy khuất vào trong Thủ Tĩnh Đường, bầu không khí trầm tĩnh lại bao trùm khắp đỉnh ngọn Đại Trúc Phong. Chẳng biết qua bao lâu, hành lang dãy phòng đệ tử đằng kia chợt loáng thoáng bóng người, rõ ràng chính là Quỷ Lệ, chỉ thấy hấn lảng lạng hướng về phía Thủ Tĩnh Đường ngưng vọng một lúc, sau đó chuyển thân men theo đường hiên vô cùng quen thuộc, thông thả hướng tới trước mặt bước đi.

Đại khái khoảng quá giờ Ngọ một chút, trên Đại Trúc Phong chẳng chút bóng đệ tử nào, những thanh âm mà ngày xưa, trong ký ức vẫn rất thường nghe, ngoài tiếng cười trong trẻo của sư muội Điền Linh Nhi, còn có tiếng kêu dứ lác âm ỉ buồn phiền của Đỗ Tất Thư, vì hấn nhất định lại đánh cược bị thua. Sau đó, tiếng cười hồn hậu của đại sư huynh Tống Đại Nhân cũng cùng nổi lên, còn lại mấy vị sư huynh cũng đều thấy cười cười nói nói, cả gã tiểu đệ tử nhỏ nhất cực kỳ tầm thường, tưởng như nhất định cũng nghe thấy tiếng hấn cười nho nhỏ ở một góc nữa chứ?

Khoảng thời gian đã từng ấy, theo ánh thời gian đã trôi xa, giờ đây lại nương theo tiếng bước chân nhẹ nhàng mà vụt quay về, chuyện cũ những năm xưa ấy tựa như khắc thành từng mái ngói viên gạch, từng trụ đá lâu đài, giờ đây trở lại rung động ngay bên cạnh hấn.

Sắc mặt Quỷ Lệ bắt đầu dờ dẩn, chậm chậm biến đổi, biểu tình lạnh băng từng bao phủ khuôn mặt lảng lạng tan đi, ánh thời gian đã trôi qua ấy lại làm xúc động lòng

người đến như vậy, đoán chắc hàng nhiều năm sau nữa hẳn cũng chẳng có cách nào quên đi được.

Vậy là... vậy là... vậy là hết thấy cũng chẳng có chút gì đổi khác...

Hắn đứng tại nơi hành lang được ánh dương quang mờ nhạt chiếu đến, ngồi xuống trên thanh lan can thấp thấp nơi đầu hồi hành lang, ánh dương quang nơi Đại Trúc Phong ấm áp mà ôn hòa chiếu lên khuôn mặt hắn, mờ mờ đáng vẻ như của mười năm trước.

Có tiếng bước chân hòa cùng tiếng nói chuyện, từ phía sau lưng đằng xa xa truyền lại, đã đến gần sát rồi, chính là Đại Trúc Phong môn hạ tứ đệ tử Hà Đại Trí, cùng lục đệ tử Đỗ Tất Thư, hai người cùng hướng đến nơi này đi tới, nhưng ngay tại lúc thân ảnh bọn họ vừa xuất hiện, Quỷ Lệ đã như quỷ mị đột nhiên biến mất, gió núi thổi qua, cành cây bụi cỏ cùng lúc phát động, chẳng còn ai biết được hẳn cuối cùng đã ẩn thân ở nơi nào rồi.

Hà Đại Trí cùng Đỗ Tất Thư hiển nhiên chẳng hề phát giác, cả hai người nho nhỏ nói chuyện, thông thả bước qua, trên tay Đỗ Tất Thư xách một cái thùng nước, nhìn thấy bên trong đầy nửa thùng nước, bên cạnh treo một miếng vải lau, giống như là muốn đi dọn dẹp ở một nơi nào đó. Lại nhìn thấy hai người bọn họ đi thẳng tới trước, chỉ một chút, đã đến trước cửa một gian phòng, Đỗ Tất Thư hướng về đầu vai gầy gò của Hà Đại Trí, Hà Đại Trí cười, cả hai người đều cùng bước vào.

Lát sau, thân ảnh Quỷ Lệ từ trong một góc mái hiên hành lang hiện thân ra, ánh mắt phức tạp, vọng nhìn ra phía trước. Căn phòng mà hai người sư huynh ngày trước đã bước vào, chẳng ngờ lại chính là căn phòng hắn cư ngụ ngày xưa khi vẫn còn là Đại Trúc Phong tiểu đệ tử Trương Tiểu Phàm. Lẽ nào, căn phòng ấy chẳng phải đã hoang phế nhiều năm rồi sao, hai sư huynh ấy muốn vào trong đấy để làm gì vậy chứ?

Quỷ Lệ lặng lẽ không một tiếng động nhẹ nhàng như hơi thở tiến lại.

Tưởng như đột nhiên rơi vào trong giấc mộng huyền ảo, hắn nao nao tại cửa phòng, ở bên trong khoảng sân nho nhỏ, không ngờ cảnh trí lại vẫn giống y như nhiều năm trước, vẫn y như cũ từng viên đá nhỏ vụn vặt, vẫn y như xưa từng ngọn cỏ nắm đất, thậm chí ngay cả gốc tùng nhỏ, cũng vẫn còn ở nơi ấy, lẽ nào đã chừng ấy năm qua, lớn nhỏ đều chẳng hề khác biệt.

Bên trong phòng truyền ra tiếng nước reo, theo đó thanh âm Đỗ Tất Thư cùng Hà Đại Trí cũng vọng ra: "Tứ sư huynh, huynh thử nghĩ lại xem, cũng đã nhiều năm qua rồi, sư phụ vì điều gì mà vẫn cứ muốn chúng ta phải quét dọn căn phòng này chứ? Có phải chẳng sư phụ có ý bắt chúng ta chịu phạt điều gì ư!"

Hà Đại Trí cười mà nói: "Tiểu tử thối, người lại muốn lừa nhác đấy có phải không, ta sẽ tố cáo người, sư phụ ngay lúc này đang vì sự tình của đại sư huynh mà giận dữ kia kìa, người sẽ có thể bị đuổi đi biệt xứ nếu rắc rối với lão nhân gia người, nếu không thì sư phụ người cũng ghét người chẳng gì bì được."

Đỗ Tất Thư hề hề cười khan hai tiếng, nói: "Sư huynh lại bắt đầu cười bốn đệ rồi, đệ làm sao dám trêu vào sư phụ chứ. Chẳng qua là tiểu sư đệ đã bỏ đi cũng nhiều năm rồi, sư phụ lại vẫn còn phân phó chúng ta ở nơi đây giữ nguyên dạng, ngày ngày lau dọn, chẳng biết rõ lão nhân gia trong lòng đang nghĩ gì hay sao chứ?"

Bóng hình kia ở bên ngoài căn phòng, chờ người đứng đấy, chầm chậm cúi đầu.

Bên trong phòng, Hà Đại Trí trầm mặc một chút, lại như thở dài một hơi, trầm giọng nói: "Sư phụ mặc dù từ năm đó đến nay đều chẳng hề nhắc đến tiểu sư đệ, nhưng chúng ta đại để đều đoán được, lão nhân gia người chính thực rất mực thương mến Tiểu Phàm sư đệ."

Thanh âm Đỗ Tất Thư vang lên: "Phải a, đệ cũng nhìn ra được điều này, nói thật, cũng có lúc đệ thật là nhớ tiểu sư đệ. Không biết có nhờ được vào điều gì hay không, để mà tiểu sư đệ hẳn lại trở lại người như ngày trước, chẳng biết hẳn có trở về Đại Trúc Phong, trở về thành Trương Tiểu Phàm, trở về làm thất sư đệ của chúng ta không?"

Ngoài cửa sổ, thần sắc Quỷ Lệ càng lúc càng lãnh đạm, thân tử cũng đứng thẳng lên, chỉ có đôi bàn tay, nắm lại thành quyền, càng lúc càng nắm chặt.

Có thể trở về ư?

Người tại ngày xưa đã cất bước ra đi, vượt qua bao con đường, nhiều năm sau, lại còn vọng tưởng trở về ư? Còn muốn trở về sao?

Dương quang ảm áp chiếu lên người, mà thân thể tựa như đặt nơi hầm băng!

Hà Đại Trí cùng Đỗ Tất Thư đều trầm mặc lặng im, như chẳng còn muốn nói tiếp chuyện này nữa, cả bọn cũng cảm thấy buồn phiền mà lặng câm. Cả hai ở bên trong phòng khua khoắng một lượt, rồi cầm thùng nước bước ra, Hà Đại Trí nhẹ nhàng khép kín cánh cửa phòng, nhìn ngắm cây cỏ xanh tươi bên trong khoảng sân nhỏ, cảnh từng lay động, cho dù ý xuân đầy đặn, nhưng tóm lại cũng có vài phần tịch mịch. Đường như khi chủ nhân căn phòng không còn ở đây, cũng làm cho bầu xuân quang cũng mất đi chút ít màu sắc.

Hắn lắc đầu, thở dài một hơi, cùng Đỗ Tất Thư rời đi.

Một lúc lâu sau, Quỷ Lệ từ phía sau gốc tùng ấy, chậm chậm bước ra. Cơn gió núi quen thuộc lướt qua trên thân người, thổi động vài sợi tóc của hắn. Hắn bước đến trước cửa phòng, tay phải nâng lên, đặt lên trên cánh cửa.

Động tác của hắn thật chậm thật chậm, trên tay như nặng tựa ngàn cân, thêm vào thần tình trên khuôn mặt, bộ dạng tựa như hắn chẳng thở được lấy một hơi. Nhưng mà, cái cảm giác kỳ dị chẳng thể giải thích được kia, lại giống như một sức mạnh vô hình, cuối cùng cũng mở ra được cánh cửa ấy.

Tưởng chừng như, mở ra được một cánh cửa trở về tuế nguyệt thời trước, nhìn thấy được chuyện cũ ngày xưa.

Chiếc giường thân thuộc, bàn ghế thân quen, treo trên tường cũng giống như vậy, sau bao năm vẫn còn thấy bức hoành tự ố vàng, thậm chí trên mặt bàn chung trà vẫn còn đầy, khung cảnh nhìn quanh cũng vẫn y như năm ấy!

Có ai biết được, căn phòng thật sơ sài mộc mạc đó, trong giấc mơ đã xuất hiện chẳng biết bao nhiêu lần, cùng với không khí nơi đây, cũng phảng phất nhẹ nhàng nhưng nhớ những ngày qua.

Hắn chậm chậm tiến vào phòng, bước đến bên chiếc giường, rồi từ từ ngồi xuống, dùng tay nhẹ nhàng vuốt ve mép nệm giường, một cảm giác êm dịu, từ nơi lòng bàn tay truyền vào.

Có ai thấy được, hắn đột nhiên mím môi, như là dùng lực, như là thật sâu.

oOo

Bên trong Thủ Tinh Đường, Điền Bất Dịch và Tiêu Dật Tài cùng ngồi xuống, Điền Bất Dịch nhìn như tâm thần có chút không yên, đối diện nhìn Tiêu Dật Tài, mà ánh mắt lại ngó đi đâu, bộ dạng dường như đang nghĩ đến chuyện gì đấy. Cho đến khi Tiêu Dật Tài húng hắng ho, kêu lên một tiếng: "Điền sư thúc!"

Điền Bất Dịch lúc ấy mới tỉnh lại, gật đầu nói: "Ồ, được rồi, người nói gì, Đạo Huyền chương môn sư huynh có việc chi muốn vị đệ tử đặc ý người những đôn đáo một phen vậy?"

Tiêu Dật Tài mỉm cười: "Không dám ạ. Chỉ là thế này, ân sư chủ yếu có hai sự việc, muốn đệ tử đến Điền sư thúc thỉnh vấn một phen."

Điền Bất Dịch đáp: "Ồ, người cứ nói đi."

Tiêu Dật Tài nói: "Việc thứ nhất, thấy rằng sắp tới nhân số các đạo hữu chính đạo đến Thanh Vân Sơn vẫn không ngừng tăng lên, các mạch khác cũng đều tiếp đón không ít người, Đại Trúc Phong cũng đã an bài hơn trăm đạo hữu ở các căn phòng lưng chừng núi rồi. Bất chấp như thế, vẫn không thể nào đủ được, vì thế ân sư muốn đệ tử khẩn cầu sư thúc, có thể an bài thêm vài đạo hữu chính đạo nữa hay không?"

Điền Bất Dịch nhướng mày lên, hướng Tiêu Dật Tài nhìn tới, sắc diện Tiêu Dật Tài có chút lúng túng, nhưng vẫn tiếp tục nói: "Sư thúc, điều này cũng vì thiên hạ hạo kiếp hiện sắp đến, ấy chỉ là bất đắc dĩ, vả lại Thanh Vân Môn chúng ta đã là nơi linh tụ chính đạo tụ tập, có thể nào là môn phái khác được chúng đạo hữu chọn ra chứ?"

Điền Bất Dịch hừ một tiếng, nói: "Người xem ta là kẻ ngớ ngẩn nhỉ, cái đám đạo đạo hữu chính đạo kia, khi thực sự cùng với đám thú yêu ấy liều mạng chém giết, kẻ có khả năng xuất lực cùng lắm chẳng nhiều hơn ba phần, quá nửa đều vì danh khí Thanh Vân Môn chúng ta, chạy đến lánh nạn là chính."

Tiêu Dật Tài cười khổ một tiếng đáp: "Điền sư thúc đã nặng lời rồi, nếu chỉ tính toán như thế, thì chúng ta cũng chẳng thể thuyết phục được các môn phái bên ngoài, nếu thực sự nói như thế, thiên hạ chính đạo sẽ nhìn Thanh Vân Môn chúng ta như thế nào? Vì đại cục mà liệu định, kính mong Điền sư thúc thêm phần giúp đỡ công việc bề bộn."

Điền Bất Dịch khinh khỉnh đảo mắt, chợt như nghĩ đến điều gì đấy, ánh mắt chợt sáng lên, khóe miệng lộ ra một nét giễu cợt, liền hắng giọng ho một tiếng, trên mặt lộ ra biểu tình chính khí凛冽, nói: "Đã như Đạo Huyền sư huynh cũng nói như vậy, ta cũng chẳng thể từ chối, dù gì cũng là vì thiên hạ chính đạo cùng đại cục mà lo toan, sao lại có thể làm thế được?"

Tiêu Dật Tài đại hỷ, cung tay nói: "Đa tạ sư thúc."

Điền Bất Dịch cười nhẹ, chợt phát tay nói: "Chậm đã, ta còn chưa nói xong."

Tiêu Dật Tài giật mình: "Thưa còn gì nữa vậy? Mời Điền sư thúc nói tiếp."

Mỉm cười Điền Bất Dịch lại nói: "Hạo kiếp đã ngay phía trước như vậy, nhất thiết phải vì đại cục mà suy nghĩ. Ta nghe nói trong Thanh Vân thất mạch chúng ta, cũng có nhất mạch, chính là nhất mạch có nhiều nữ đệ tử nhất..."

Tiêu Dật Tài nguyên lai trên mặt tràn đầy vui vẻ, vừa nghe lọt thì sắc mặt lập tức trở nên cứng đờ, dần dần chẳng còn thấy cười nữa.

Điền Bất Dịch cười thâm trong bụng nói: "Ta nhớ rằng trong nhất mạch ấy, địa thế lớn rộng, mà vài ngày trước ta đã từng đi qua đấy, Phòng trống nhiều thật không đếm

được à. Chương môn sư huynh anh minh nhất thế như vậy, lẽ nào lại không nhớ đến nơi đó sao?"

Tiêu Dật tài cười khổ nhả nhúm cả mặt, một lát mới nói được: "Điền sư thúc, cái này, cái này, cái này..."

Điền Bất Dịch hứ một tiếng, sắc mặt thư thái hướng nhìn lên trời, chẳng nói lấy một lời. Tiêu Dật Tài nhìn những bộ dạng của lão ta như vậy, ngâm lắc đầu, chỉ nói được mấy lời: "Dạ, đệ tử ngày hôm nay sau khi trở về, sẽ tự bẩm cáo với ân sư, nhờ lão nhân gia làm chủ."

Điền Bất Dịch cũng không nói gì, vẻ mặt có chút biến đổi, chỉ thấy gật đầu, mà tâm lý thì rất là thống khoái, lén cười mãi không thôi.

Tiêu Dật Tài trấn định lại tâm thần, rồi nói tiếp: "Thế thì Điền sư thúc, còn việc thứ hai này, còn trọng yếu hơn cả việc vừa rồi nữa, ân sư cũng dặn đi dặn lại đệ tử đến ba lần, những mong sư thúc nhất định hồi đáp lại thật kỹ lưỡng."

Điền Bất Dịch nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Tiêu Dật Tài, so với mới rồi thật khác xa, hiển nhiên việc này thật sự chẳng phải là chuyện nhỏ nhặt, bất đồ giạt mình, gật đầu đáp: "Ồ, chuyện gì mà nghiêm trọng như vậy, người cứ nói đi."

- o O o -